

ben célft érhetünk, de bizonyos határokon túl ez szerény nézetem szerint nem mehet és nem szabad például megtörténnie annak, hogy a 120 éves vágásfordulóval kezelt erdő fainak tényleges vágáskora 100 éves legyen csak azért, mert a természetes felujítás annak idején vagy 20 esztendővel később adott csak eredményt, mint ahogy kellett volna és amint az a gazdasági tervben elő van írva.

A fokozatos felujítás rendszerének hiányossága okozza azt, hogy külföldön már a legtöbb helyen felhagytak vele, daczára annak, hogy a kezelés szempontjából ez a rendszer nagyon előnyös, mert a használatok kisebb területre vannak összeszorítva, egyszerre nagy fatömegeket veszünk ki és csak nagyobb időközökben térünk vissza, mindig az egész területen végig; technikailag tehát ez közelebb áll a tarvágáshoz és könnyebben egyeztethető össze a térszakozással. Eleinte a kihasználás és kiszállítás könnyű és nincs bizonyos vonalakhoz kötve. A vágások jól áttekinthetők, a használt fatömegek és a felujítás menetének nyilvántartása, valamint a vágásoknak a térképen való rögzítése egyszerű és könnyű.

(Befejezés következik.)

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK.

1408. sz.

Az Országos Erdészeti Egyesület újabb felterjesztése a vagyonadó tárgyában a pénzügyminiszter urhoz.

Nagyméltóságu Miniszter Ur!

Az új adótörvényjavaslatok egyes intézkedéseinek módosítása ügyében mult hó 30-án ugyanily szám alatt kelt tiszteletteljes sürgős felterjesztésünkben az erdőbirtok vagyonértékének megállapítására vonatkozóan azt a javaslatot tettük, hogy az a kataszteri tiszta jövedelem 30-szorosában állapíttassék meg, mert az erdőnek forgalmi értéke rendszerint nincs és a jövedelmezőség figyelmen kívül hagyásával történő bármely értékme-

állapítási mód és az ebből levezetett vagyonadó valósággal katasztrófális hatással lenne erdőgazdaságunkra. Ily esetekben a jövedelmet nem nyújtó fiatal erdő is oly súlyos adó alá esnék, hogy birtokosára nézve értéktelenné válnék, az erdőbirtok pedig általában még akkor is, ha jövedelmet hajtó, ezzel arányban nem álló magas adó alá esnék.

Erre vonatkozó multkori fejtegetéseink számszerű igazolására a tiszteletteljesen csatolt I. mellékletre hivatkozunk.

Ugy értesülvén, hogy Nagyméltóságod a kataszteri tiszta jövedelem többszörösének alkalmazásával szemben aggályokat táplál és időközben módunkban lévén a kérdéssel behatóbban foglalkozni és a külföldi hasonló intézmények és hatásuk felől némi tájékozást szerezni, engedje meg Nagyméltóságod, hogy az erdőbirtok vagyonértékének mikénti megállapítására még egyszer visszatérjünk.

Nagyméltóságod előtt a vagyonadótörvényjavaslat megszerkesztésénél a porosz „Ergänzungssteuer“ példája lebegett, amely — daczára annak, hogy adótételei sokkal enyhébbek, mint a hazánkban tervezettek ($1/2$ — $1/10$ részei a nálunk fizetendőeknek) — az erdőgazdaságra való alkalmazásban ott is számos panaszra adott okot, úgy hogy 1906-ban a mező- és erdőgazdaságilag használt területekre vonatkozóan a porosz törvényhozás az addigi „Gemeinwert“ helyett előbb a „Verkaufswert“ s amidőn ez is helytelennek bizonyult, 1909-ben az „Ertragswert“ (hozadéki érték) alkalmazását vezette be az új törvénytörvény 11. §-ában.

Nagyméltóságod ezt a szakaszt a magyar törvényjavaslat szövegében nem vette figyelembe, holott a hazai viszonyok által megkívánt módosítással alkalmasnak mutatkozik arra, hogy bár nem oly egyszerű módon, mint a kataszteri tiszta jövedelem általunk javasolt többszöröse, mégis megfelelően alkalmazva igazságos módon oldja meg azokat a nehézségeket, amelyek az erdőbirtok értékelésénél felmerülnek.

A porosz Ergänzungssteuergesetz 11. §-ának az elvet megállapító első bekezdése így hangzik:

Oly ingatlanok becslésénél, melyek állandóan mező- vagy, erdőgazdasági célok szolgálatára hivatottak, ideértve a hozzátartozó, ugyanennek a célnak szolgáló épületeket és tartozékokat

a hozadéki érték (Ertragswert) veendő alapul. Hozadéki érték alatt annak a tiszta jövedelemnek (Reinertrag) 25-szöröse értendő, melyet ezek az ingatlanok, mint olyanok, gazdasági rendeltetésük szerint közönséges gazdálkodás mellett (bei gemeinüblicher Bewirtschaftung) átlagosan és tartamosan nyújthatnak.

Mint általános elv ez az eljárás még leginkább nyújt módot arra, hogy jövedelmet nem, vagy csak csekély mértékben nyújtó erdőbirtokok elviselhetetlen adóval ne sújtassanak, hanem az adó a jövedelemmel bizonyos arányba hozassék.

Módosítást a hazai viszonyok szempontjából a porosz törvény szövege mindenekelőtt abban a tekintetben szükségel, hogy a vagyonadóra vonatkozó törvényjavaslat 15. §-ára vonatkozó indokolásnak megfelelően 5%-os kamatláb, vagyis az átlagos és tartamos tiszta jövedelem 20-szorosa veendő alapul. A jövedelem 25-szörös összege megfelelhet a német viszonyoknak, ahol a kamatláb általában alacsonyabb, de nem felel meg nálunk. Egyébként, ha a 15. § indokolása szerint a vagyonadó kulcsa általánosságban az 5%-kal tőkésített jövedelemből vezetett le, nem lehet az erdőgazdaságnál sem más kamatlábat alkalmazni, mert ez egyoldalú s éppen az erdőgazdaságnál különösen igazságtalan megterheléshez vezetne.

A hazai viszonyok között azonban a porosz törvény egyszerű és általános megállapításával nem elégedhetünk meg, mert hazánkban számos oly, Poroszországban ritkán előforduló esettel találkozunk, amelyben átlagos és tartamos jövedelemről szó sem lehet.

Legkiélezettebben akkor állunk szemben ily esettel, amidőn az egész erdőbirtok vágásterület, vagy 10—20 éves fiatalos.

Abból, hogy az erdőtalaj termését sarjerdőben 20—40, szálerdőben pedig csak 80—120 és még több év alatt érleli meg, az következik, hogy tartamos (állandó) jövedelmet csak az az erdő nyújthat, amely a teljes (szabályos) korfokozattal bír. Pl. 100 hold fenyőerdőből csak akkor vágthatunk le évenként 1 hold 100 éves faállományt, ha abban az erdőben egy-egy holdon 1, 2, 3, 4, ... 20, 21, ... 98, 99 és 100 éves faállomány van.

Ellenben ha ez az erdőtalaj vágásterület, vagy csak fiatal és középkorú faállományok borítják, akkor évtizedekig *okszzerű* jövedelmet nem hajthat s az ily passzív vagyontárgyat nem szabad

oly súlyos vagyonadóval sújtani, amely a birtokost okszerűtlen, a vagyon állagát megtámadó használatokra utalja, amilyen a fiatal erdő káros legeltetése, tulságos gyéritések, a vágásra még nem érett faállományok időelőtti kivágása stb. vagy arra bírja, hogy erdején tuladjon.

Ezekre az időlegesen nem jövedelmező erdőkre, amelyek hazánkban igen gyakoriak, kell a fenn megjelölt általános elv keretében oly igazságos megoldást keresni, amely a birtokost és a kincstárt egyaránt kielégítheti.

A június 30-án és július 12-én hasonló szám alatt kelt felterjesztéseinkben bővebben kifejtett okokból az erdőgazdaságnál igen gyakran szükségessé fog válni a törvényjavaslat 15. §-ának utolsó bekezdésében említett részleges vagy teljes vagyonadó-elengedés, amelynek főbb eseteit azonban a törvényben s illetőleg a végrehajtási utasításban kérjük megállapítani, hogy erre nézve intézményszerű biztosítékkal bírjon az adózó közönség.

Ezek előrebocsátása után a törvényszöveg módosítására és a végrehajtási utasítás ide tartozó szövegére nézve arra az esetre, ha az általunk eredetileg tett, a kataszteri tiszta jövedelemből kiinduló javaslatunkat Nagyméltóságod és a törvényhozás el nem fogadná, a következő tiszteletteljes alternatív javaslatot terjesztjük elő:

1.

A törvényjavaslat 10. §-a után a következő új szakasz lenne felveendő:

10a §.

Erdőbirtokok és a hozzájuk tartozó épületek és berendezések vagyonértékének — ha a birtok állandó jövedelem nyújtására alkalmas — a közönséges gazdálkodás mellett megállapítható állandó és átlagos tiszta jövedelem huszszorosa tekintendő.

Állandó jövedelmet nem nyújtó erdőbirtokok értékének megállapítási módját a végrehajtási utasítás határozza meg.

Az erdőbirtok vagyonértéke öt évenként állapítandó meg.

2.

Fenti értékmegállapítási mód esetén a 11. §-ban az üzleti könyvek alapján szándékolt értékmeghatározást erdőbirtokokra

vonatkozóan nélkülözhetőnek tartjuk, annál is inkább, mert vagyonértékeléssel kapcsolatos számadása aránylag kevés erdőbirtokosnak van.

Az ily értékelést csak erdőkitermelési (kereskedelmi) vállalatoknál tartjuk helyénvalónak.

3.

Az erdőbirtok átlagos és állandó tiszta jövedelmének többszörösében az ezen jövedelem létrehozásához rendszeren szükségelt épületek és berendezések értéke is kifejezésre jut. Többlet ezen a téren hazánkban ritkán fordul elő, a kellő berendezések hiánya pedig a jövedelem csökkenésében talál kifejezést.

Egyesületünk tehát erre vonatkozóan a fenn javasolt új § szövegén kívül külön rendelkezéseket nem tart szükségesnek, de nem emelne kifogást az ellen sem, ha az erdőbirtokok üzemi tőkájére vonatkozóan a törvényjavaslat 12. §-a a porosz törvény 11. §-ának második bekezdése értelmében, annak szó szerinti át vételével kiegészítették.

4.

Erdőbirtokok értékét nem csupán tőketartozások, hanem gyakran *szolgalmak, kegyuri és egyéb terhek* is lényegesen apasztják.

Tisztelettel kérjük tehát, hogy az erdővagyonból ezek tőkeértéke is levonásba legyen hozható (14. §).

5.

A végrehajtási utasításban a törvényjavaslatba felvenni kért új (10a) szakaszra vonatkozóan tiszteletteljes kérelmeink a következők:

Az erdőbirtok állandó és átlagos tiszta jövedelme alatt a közönséges gazdálkodás mellett, tehát bárki által elérhető átlagos nyers jövedelemnek és az összes átlagos kiadásoknak különbözetét kell érteni. Nem szabad tehát egyes évek vagy rövid korszakok tényleges eredményét, vagy a birtokos és tisztviselői különös reátermetségét vagy ennek ellenkezőjét figyelembe venni, hanem az illető erdő fekvése, a vidék gazdasági és ipari fejlettsége, a termőhelyi viszonyok és a faállományok minősége szerint elérhető át-

lagos és okszerű tiszta jövedelemmel kell számolni. Erdőpusztítással egyértelmű vagy egyéb rendkívüli használatok és jövedelmek nem tételezhetők fel. Erdei mellékhasználatok figyelmen kívül maradnak (Bádeni vagyonadótvény 25. §).

Erdőgazdasági üzemtervek, ahol ilyenek fennállanak, az illető birtok termelőképességére értékes támpontokat nyújtanak.

A nyers jövedelemből levonandó kiadások közé az összes személyi, dologi és üzemi (termelési) kiadások és közterhek (adók) és általában minden u. n. regie-költség felveendő, tehát tövön való faértékesítés mellett is az igazgatási, kezelési, erdőfelújítási, védelmi, ápolási stb. költségek számításba veendőek.

(Megjegyzés: az állami erdők 26—28 millió K nyers bevétel mellett csak mintegy 6—7 millió korona tiszta jövedelemmel bírnak, a kiadások tehát többnyire a nyers bevétel nagy részét felémésztik.)

A porosz közigazgatási bíróság XV—400. sz. alatt kimondotta, hogy a tiszta jövedelem a vagyon meghatározásánál nem a jövedelemadóról szóló törvény rendelkezései szerint, hanem gazdasági értelemben határozandó meg, akkor pedig pl. a föld- és házadó termelési költség jellegével bir és minden adó teljes összegében levonandó. Lásd Fernow Ergänzungssteuergesetz 119. oldal.)

Valamely erdőbirtok állandó tiszta jövedelem nyújtására alkalmatlan, ha a faállományok korfokozatában lényeges hézagok vannak, a fahasználatok tehát okszerűen nem lehetnek folytonosak, avagy ha az erdőbirtok majdnem kizárólag tulkoros, a rendes vágatási kornál idősebb faállományokból áll, amidőn ugyan hosszabb-rövidebb ideig tartó, de nem állandó használatok tételezendők fel.

Nagyobb olyan erdőbirtok azonban, amely lényegileg vágható koru (80 évnél idősebb) faállományokból áll, leginkább még oly, a közforgalmi eszközöktől távol eső vidékeken fordul elő, ahol az erdőt azért nem használták ki eddig, mert az még nem volt gazdaságos s a faár a kiszállítás költségeit nem bírta el. Ily erdőbirtokok értékelésénél ez figyelembe veendő, nehogy tulságos vagyonadó okszerűtlen használatokra ösztönözze a birtokost.

Oly erdőbirtokok vagyonadóóra vonatkozóan, amelyekben szálerdő esetén az 50, illetőleg 80 évnél, sarjerdőben a 10 évnél

idősebb faállomány nincsen, alább a 15. §-hoz tartozó végrehajtási utasítás tervezetében kérünk megfelelő rendelkezéseket.

Ha az erdőbirtok lényegileg egyfelől egészen fiatal, szálerdőben az 50 éves, sarjerdőben a 10 éves kort meg nem haladó, másfelől csak vágható koru (szálerdőben 80, sarjerdőben 30 évnél idősebb) faállományokból áll vagy lényegileg csak vágható koru faállományok fordulnak elő, akkor a vágható koru területrészek szálerdőben $\frac{1}{50}$ -ed, sarjerdőben $\frac{1}{15}$ -öd része után várható átlagos tiszta jövedelem 20-szorosa veendő az egész erdő értékének.

(Ezen hányadok mellett jut az erdő fakészletének hiánya, vagy feleslege az értékben megfelelő kifejezésre, amint a II. melléklet 3. példája is bizonyítja.)

Ha a használatok tényleg nem a fenti hányadoknak megfelelően, hanem gyorsítva folynak, ebből a kincstár nem szenved kárt, mert az ekként liquidált fatőke helyett a szaporodó készpénzvagyron után részesül vagyonaadóban.)

6.

A törvényjavaslat 15. §-ához tartozó végrehajtási utasításba a következő rendelkezések felvételét kérjük tiszteletteljesen:

Véderdők, beerdősített vagy beerdősítendő kopár és vízmosásos területek, nemkülönben oly erdőbirtokok, melyek szálerdőgazdaság esetén lényegileg az 50 évet, sarjerdőkben a 10 évet meg nem haladó koru faállományokból állanak, vagyonaadó tárgyát nem képezik.

Vagyonaadó akkor sem vehető ki a szálerdőbirtokra az 50 évet meg nem haladó korról bíró faállományok után, ha mellettük a birtokon 51—80 éves oly faállományok is előfordulnak, melyek kihasználása kezdetét még nem vette. „Kihasználás“ alatt csak rendes vágásokban való kitermelés (főhasználat) értendő. Az erdő ápolását és nevelését célzó gyomfakivágások, áterdölések és gyéritések nem esnek ezen fogalom alá.

Az 51—80 éves ily faállományok által elfoglalt terület után azonban a talajértéknek megfelelő vagyonaadó fele fizetendő.

Talajértékként bükk- és gyertyán-szálerdőkben kat. holdanként 20—40 K, tölgy-szálerdőknél 40—100 korona, fenyőerdőknél 30—80 K veendő a talajminőséghez képest számításba.

(Ezek a rendelkezések hivatottak arra, hogy a nem jövedelmező erdőbirtok közgazdaságilag és birtokpolitikai tekintetben káros és elviselhetetlen megterhelésének elejét vegyék. Hatásukat a II. melléklet 2. példája világítja meg.

Az erdőtalaj értéke az egyesületünk előtt ismeretes adatok és a jövőben is erdőgazdasági célokra szolgáló talajok eladásánál elért árak szerint a fenn kimutatottnál nagyobbra átlagban nem tehető.)

7.

A végrehajtási utasításban általában ki lenne mondandó hogy amennyiben a fél és a kincstárt képviselő adófelszámolási bizottság között az erdőbirtok után fentiek figyelembevételével megállapítandó vagyonadóra nézve megegyezés nem jön létre, szakértők hallgatandók meg.

A félnek azonban szakértők meghallgatása esetén is fennmarad a jogorvoslat útja.

Fenti tiszteletteljes javaslatainkat, amelyek nem egyoldalú érdekképviseletiszempontokból, hanem erdőgazdaságunkkal kapcsolatos közgazdasági és birtokpolitikai mérlegelésekből fakadnak, Nagyméltóságod bölcs figyelmébe ajánljuk.

Fogadja Nagyméltóságod kiváló tiszteletünk őszinte nyilatkozatát.

Budapest, 1916. évi július hó 25-én.

I. melléklet.

Annak bizonyítására, hogy a vagyonadó a nem jövedelmező s általában a szabályos korfokozatot nélkülöző erdőbirtokot mily súlyos teherrel sújtaná, ha korrekativum nélkül alkalmaztatnék, szolgáljanak a következő példák:

1. A közelmúltban teljesen kihasznált erdőbirtokon (10.000 kat. hold) ma csak vágásterület és 1—30 éves fiatalos található. Okszerű jövedelmet csak 50 év múltán nyújthat. (Fenyőerdő.)

a) Talajérték holdanként 50 K, összesen 500.000 K. Ha a jövedelmezés beálltáig csak a talajérték után vettetnék ki a vagyonadó, akkor az 500.000 K után évi 1780 K, melyből jövedelem hiányában jövedelemadó nem vonható le.

Az évi 1780 K az 50. év végén, amikor valamelyes jövedelemre lehet számítani, 5% mellett 372.020 K-t képvisel, vagyis a számításba vett vagyonérték 74·4%-át emésztené fel, anélkül, hogy a birtokos jövedelemmel bírna.

b) Ha a talajértékhez a lassanként érlelődő fatermés mindenkori értékét is hozzáadnók (vagy a késő jövőben befolyó járadékok jelen értékét vennők számításba, ami lényegileg egyre megy), akkor még sokkal kirívóbb aránytalanságokról győződhetünk meg:

1. évtized:

Talaj:	500.000 K
Faállomány à 50 K	500.000 K
Összesen	1,000.000 K

vagyonadó évi 4240 K; ezt 10 évi járadékként összegezve s az összeget 40 évre kamatosítva, az adó összege az 50. év végén 373.868 K

2. évtized:

Talaj:	500.000 K
Faállomány à 100 K	1,000.000 K
Összesen	1,500.000 K

vagyonadó évi 6.640 K
összege az 50. év végén 359.755 K

3. évtized:

Talaj:	500.000 K
Faállomány à 150 K	1,500.000 K
Összesen	2,000.000 K

vagyonadó évi 9.440 K
összege az 50. év végén 315.202 K

4. évtized:

Talaj:	500.000 K
Faállomány à 250 K	2,500.000 K
Összesen	3,000.000 K

vagyonadó évi 15.000 K
összege az 50. év végén 189.000 K

5. évtized:

Talaj:	500.000 K
Faállomány à 350 K	3,500.000 K
Összesen	4,000.000 K

vagyonadó évi 20.000 K
összege az 50. év végén 252.000 K
Összesen 1,489.825 K

Az 50. év végén tehát, ameddig az erdőbirtok okszerűen nem jövedelmezhetett, az adó, melyet valószínűen két generáció fizetne, felnő 1·5 millió koronára, a talajérték háromszorosára, az eredetileg számításba vett 1·0 millió vagyon-

értéknek $1\frac{1}{2}$ szeresére és az 5. évtizedben a birtoknak (a vagyonadóból származó értékcsökkenés figyelmen kívül hagyásával) ily számítás mellett tulajdonítható 4 millió K $37\cdot5^0/0$ -ára.

Azonban tovább folytatva a számítást ily alapon, a jövedelmezőség beálltá- val is aránytalan megterheléshez jutunk:

6. évtized:

Talaj:	500.000 K
Faállomány à 500 K	5,000.000 K
Összesen	5,500.000 K
vagyonadó évi	27.500 K

A várható jövedelem ekkor (fenyőerdőben) évi 100 hold 80 éves erdő után à 1000 K = 100.000 K, a jövedelmi adó 4720 K. Ezt levonva a vagyonadó fenti összegéből, marad tényleg fizetendő vagyonadó:

22.780 K, vagyis a jövedelem $22\cdot8^0/0$ -a,
a jövedelemadónak közel 5-szöröse.

Ez arra kényszerítené a birtokost, hogy okszerűtlenül sokat és még éretlen faállományokat is vágjon, hogy egyfelől a levonásba kerülő jövedelemadó nagyobb legyen, másfelől a vagyonba számított faállományérték minél hamarabb fel- emésztessék, illetőleg magas kamatozású készpénzvagyonná változzék át.

Ebben pedig erdőgazdasági termelésünk folytonosságára nagy veszély rejlik, mely messze kiható közgazdasági következményekkel járna.

2. Hasonló eredményre jutunk, ha az előbbinél teljesen ellentétes viszonyo- kat tételezünk fel és ugyanily alapon számítunk:

10.000 hold 70—120 éves bükkerdőben legyen	
a talaj értéke à 30 K	300.000 K
a faállományoké átlag à 300 K	3,000.000 K
Összesen	3,300.000 K

50 év alatti kihasználást tételezve fel az évi jövede- lem 200 hold à 400 K	80.000 K
a nyers vagyonadó	16.500 K
a jövedelemadó	3.520 K
Marad tiszta vagyonadó	12.980 K
vagyis a jövedelem $16\cdot25^0/0$ -a.	

30 év alatti, még okszerűnek nevezhető kihasz- nálást véve fel, az évi jövedelem 333 hold à 350 K	116.550 K
a megfelelő jövedelemadó	6.000 K
a vagyonadó tehát	10.500 K
vagyis a jövedelem $9^0/0$ -a.	

A vagyonadó tehát ily esetben is a még gyorsabb, okszerűnek nem mondható kihasználásra ösztönözné a birtokost.

II. melléklet.

A javaslatba hozott vagyongmegállapítási módot a következő példák világítják meg:

1 A faállományok kor és minőség szerint úgy oszlanak meg, hogy az erdőbirtok (10.000 hold) kisebb ingadozásokkal átlagosan és állandóan 50.000 K évi tiszta jövedelmet nyújthat.

Vagyonerőtség $50.000 \times 20 =$	1.000.000 K
Nyers vagyonaadó	4.240 K
Jövedelemadó	2.120 K
Tiszta vagyonaadó	2.120 K

A jövedelem $4 \cdot 240/0$ -a.

2. Valamely 10.000 holdas erdőbirtokon van:

	vagyonaadó
400 hold véderdő	—
4000 hold 21—45 éves faállomány	—
5600 hold 60—75 éves faállomány	—
utóbbi talajának értéke à 50 K	—
280.000 K vagyonaadójának fele $\frac{820}{2} =$	410 K

10 év után ez a birtok már oly állapotba jut, hogy mérsékelt, állandó jövedelmet nyújthat, az újabb vagyongmegállapítás tehát már a 1. alatti módon történhetik.

3. 10.000 holdon legyen:

a) 9000 hold 1—40 éves faállomány

1000 hold 100 éves faállomány (tölgy)

$1000 \times \frac{1}{50} = 20$ hold à 1200 K = 24.000 K a tőkésítendő jövedelem.

A vagyonerőtség $24.000 \times 20 = 480.000$ K, vagyonaadó 1.620 K

jövedelemadó 810 K

Marad 810 K

b) 6000 hold 1—40 éves és

4000 hold 80—120 faállomány (tölgy)

akkor $\frac{4000}{50} = 80$ hold à 1200 K = 96.000 K

A vagyonerőtség $96.000 \times 20 = 1.920.000$ K

Nyers vagyonaadó 8.940 K

Jövedelemadó 4.470 K

Marad 4.470 K

c) 4000 hold 1—50 éves erdő és

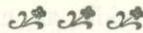
6000 hold 80 és többéves faállomány

$\frac{6000}{50} = 120$ hold à 1200 K = 144.000 K

Vagyonérték $144.000 \times 20 = 2,880.000$ K	
Nyers vagyonadó	14.400 K
Jövedelemadó	7.200 K
Marad	7.200 K

A vagyonadó tehát az erdőbirtok értékével arányosan nő.

Ha a tényleges használatok gyorsabbak, mint a feltételezettek, tehát nem $\frac{1}{50}$ -ed, hanem nagyobb hányad kerül évenként kihasználásra, akkor ez a kincs-tárra kárt nem jelent, mert az erdővagyon értéke, s így az utána fizetett vagyonadó is csökken ugyan, de a birtokos készpénzvagyona nő, amely után szintén fizet vagyonadót.

HIVATALOS KÖZLEMÉNY.

I.

FELHIVÁS

az őszi erdészeti államvizsga tárgyában.

Az 1916. év őszén erdészeti államvizsgát tenni szándékozók felhivatnak, hogy kérvényüket az ehhez szükséges engedély iránt legkésőbb *1916. évi szeptember hó 15-ig* a m. kir. földművelésügyi miniszterium I/A. főosztályának címére (Budapest, V., Zoltán-utca 16. szám) bérmentve küldjék be.

Az erdészeti államvizsgálóhoz való bocsátásra ez alkalommal, — a selmeczbányai m. kir. bányászati és erdészeti főiskola tanulmányrendje és rendszabályai IV. fejezetében foglalt erdészeti államvizsgálati szabályzattól (64. § *d*) pontjától) eltérően — kivételesen azok is igényt tarthatnak, akiknek gyakorlati szolgálata a vizsga idejéig számítva a két évet nem éri el, ha igazolják azt, hogy a szabályzatban megkivánt két évi gyakorlati szolgálatban mutatkozó hiányosság önhibájukon kívül, valamely — a háborúval kapcsolatos — méltánylást érdemlő ok következtében állott elő.

Budapest, 1916. évi augusztus hó 8-án.

Horváth Sándor s. k.

miniszteri tanácsos

az erdészeti államvizsgáló bizottság elnöke.